

PER A DÉU NO HI HA FRONTERES

per GRISELDA COS I BOADA,
monja de Sant Pere de les Puel·les

L'evangeli d'avui ens exigeix un canvi fort de mentalitat com ho va exigir al començament als destinataris de l'Evangeli de Mateu. Fou una dona, la cananea, la primera que en va eliminar una d'important. És sorprenent que aquesta tingués més fe que Pere, deixeble de Jesús a qui sovint Jesús li deia: «Quina poca fe! Per què dubtaves?».

A Jesús el va sorprendre la fe de la cananea! I en endavant acollí tothom qui cregués en ell, vingués d'on vingués.

La cananea, l'estrangera, s'acostà a Jesús i el confessà per tres vegades amb el títol de Senyor, títol que fa reconèixer la primacia absoluta de Jesús sobre tothom, i anomenant-lo fill de David fins reconeix la seva messianitat. Ella no solament li presenta una necessitat (la seva filla) sinó que s'adreça a Jesús amb una súplica tan breu i clara, que només pot ser adreçada al qui hom sap que té el poder diví de respondre a la necessitat que li ha presentat: «Compadiu-vos de mi... Ajudeu-me». No demana per ella sinó per la seva filla, que no pot acostar-se fins a Jesús. La fe no solament ens fa girar els ulls vers Jesús, sinó que ens fa fixar també l'esguard en les necessitats dels altres. Dimensió de la caritat que brolla espontània de la fe i que no podem oblidar.

«Que es faci com tu vols» és la conclusió de Jesús. Aquest *tu* és la dona estrangera, però que té fe, i això és el que Jesús valora. I sobre aquesta base, Jesús, amb tota convicció, conclou que s'ha de fer segons la seva voluntat.

Qui té fe, no en dubtem, coincideix amb la voluntat del Pare del cel, la qual no és pas diferent de la nostra quan el que volem és veritablement humà. Potser és aquest el repte: voler el que és veritablement humà i humanitzador.

Ens cal sortir, com Jesús, de les nostres fronteres, sovint estretes i esquifides, per anar a l'encontre dels qui no pensen com nosaltres, obrint el nostre horitzó a les diferències que ens envolten, mantenint però ferma, la pròpia identitat per encetar un diàleg lliure i fecund, i alegrar-nos de poder conèixer els qui estan més enllà dels nostres contactes habituals.

I la humanitat en els nostres temps no es cansa de construir murs i més murs! Però la nostra fe com Déu, no ha de tenir, fronteres.